

Det, det her drejer sig om, er oplysning og debat. Når man er færdig med det, er det oplysning og debat, og når man er færdig med det, er det igen oplysning og debat. Det er en del af det, og det er den allervigtigste del af det, for hvis det her skal lykkes, er det inde i os selv, der skal ændres nogle ting. Det, jeg synes er en fantastisk oplevelse, specielt hvad angår partiet Venstre, som jeg synes i dag kunne lære noget af debatniveauet i Fremskridtspartiet, er at høre, hvor lidt vægt man lægger på det forhold at lade Folketinget gå forrest i sådan en debat med den tyngde i den offentlige debat, folketingsmedlemmer har, og sende det klare signal, at dette ikke er acceptabelt, og tage den lovgivningsmæssige konsekvens af det.

Jeg vil godt opholde mig lidt ved historien, for det er jo ikke første gang, at Folketinget eller lovgivende forsamlinger har været optaget af, hvordan man fik verden bevæget fremad. Engang og indtil 1911 – det ikke så lang tid siden – var det tilladt at tæve personer, der afsønde en straf. Indtil 1920 var det tilladt manden at slå konen og folk på landet at slå tyendet. Kvinder og tyende blev i den sammenhæng slået sammen til ét.

Vi skal frem til slutningen af 1960'erne, før det bliver forbudt lærere at slå elever og også forbudt at slå i institutioner i øvrigt. Det ville være naturligt, hvis vi nåede det skridt videre at sige nej til forældres brug af vold over for børn. Der har også i debatten i dag været tendenser til, at lovgivningen skulle være så klar, at domstolene bare kunne rette sig efter den; jeg tror, det var fru Tove Fergo, der var inde på det, altså at der ikke er nogen revselsesret tilbage. Det er ikke rigtigt, men det kan vi så undersøge under udvalgsarbejdet. Jeg mener også, at justitsministeren gav et klart svar på det og sagde, at der stadig er et frit område, hvor revselse er tilladt, og det er det, vi godt vil have fjernet.

Hr. Arne Melchior var inde på, hvorfra jeg havde min viden om, hvad folks opfattelse var. Den har jeg selvfølgelig dels fra min almindelige omgang med det sociale område, dels fra de undersøgelser, der laves. Der er en spændende, interessant Sonar-undersøgelse, som dagbladet Jyllands-Posten offentliggjorde for ca. et halvt år siden. Det, der er spændende, er, at det helt gennemgående er, at jo større afstand man har til børn, desto mere rimeligt synes man det er, at børn får tæv. Det betyder, at den ældre befolkning i højere grad synes det end den unge befolkning, og det betyder, at familier uden

børn i højere grad synes det end familier med børn. Det, vi beder om i en lovgivning, er såmænd bare det, at børn i Danmark får den samme beskyttelse, som børn har i vore nordiske nabolande: Sverige, Norge og Finland.

I debatten i dag har man været meget lidt optaget af, hvad der egentlig sker, når børn får bank. Jeg synes, Venstre i høj grad – og jeg har sagt, jeg synes Venstre i dag kunne lære noget af debatniveauet i bl.a. Fremskridtspartiet – ved at tegne nogle billeder, der er absurde, giver det tegn, at det ikke vil debatten alvorligt. Det her drejer sig ikke om børn, der er på vej ud foran en bil, for jeg tror altså, at enhver ved sine fulde fem – og dermed vel også Venstre – vil kunne forstå, at det ikke er det, der er problemet i denne debat.

Det, der er problemet, er, at børn, der får tæv, får nogle ar i sjælen som følge af de tæv, de får. Det betyder, at de bliver mere usikre, mere bange, mere ydmyge, mere krænkede børn end andre børn. Problemet er, at man ødelægger nogle børn ved tæv. De får ødelagt dele af deres udvikling, men det er klart, at det afhænger af robustheden eller skrøbeligheden hos de børn, man har med at gøre.

Det har også været rejst i debatten, om vi skulle have et stikkersystem, hvor børn sådan kunne stikke deres forældre. Må jeg ikke godt sige, at alle, der har haft med børn at gøre, specielt børn i ekstreme situationer, vil gang på gang blive overrasket over børns loyalitet over for deres forældre. Selv i helt, helt, helt ekstreme situationer, hvor det er svært at forstå, hvorfor loyaliteten er så stor, oplever man en kolossal loyalitet mellem børn og forældre, og jeg tror også, at børnenes loyalitet er stor over for en voksen, der slår i vrede og afmagt.

Jeg synes også, der har været lagt meget lidt vægt på, hvad børn selv siger. Hvis man spørger børn, siger ni ud af ti, at de ikke ønsker at få tæv. De siger også, at de har langt større respekt for voksne, der er i stand til at bruge en mere civiliseret samtaleform end det at slå. Hvad betyder det? Det betyder, at man er med til at skabe mistillid mellem børn og forældre, hvis man går rundt og siger, at det at slå godt kan accepteres.

Jeg synes også, det her skal vurderes i forhold til et samfund, hvor børnenes rum bliver stadig mindre. Der er det vigtigt, at de børn, der har stadig mindre rum, beskyttes. Jeg vil derfor godt betegne debatten i dag som en debat, hvor jeg synes, der var et klart skel i Folketinget. Social-